

Sukces naszych reprezentantów na ostatnich ME Juniorów i Kadetów we Włoszech u wielu sympatyków tenisa stołowego powoduje refleksje co do przyszłych losów naszych medalistów. Sukcesy drużynowe raczej nie mają przełożenia na prognozowanie przyszłości indywidualnej członków zespołu i trudno też przewidzieć dalszą karierę medalistów w deblu czy też w grze mieszanej. Mogłoby się natomiast wydawać, że analiza wyników w grze pojedynczej w kategorii juniorów może wskazywać na przyszłe sukcesy, bądź ich brak wśród dorosłych graczy na arenie europejskiej bądź światowej. Może, ale nie musi. Dotychczas funkcjonujące i często powtarzane powiedzenie „ekspertów” od tej dyscypliny sportu, że „nie każdy medalista ME ju-

mistrz Europy z 1986 r i mistrz świata z 1991 r. Nie miał też znaczących wyników wśród juniorów Andrzej Grubba.

Niewielu zawodników zdobywało tytuł ME Juniorów dwukrotnie lub trzykrotnie. Rekordzistą w ilości tych złotych medali jest Jan Ove Waldner, który zdobywał tytuł najlepszego juniora Europy. Będąc jeszcze juniorem Waldner zdobywał medale ME wśród se-

niorskich, na trwale zapisali się w historii dyscypliny. Przypadek ten (a może i regułę) ilustruje przykład leworęcznego Szweda Stellana Bengtssona, który po zdobyciu ME Juniorów w 1970 r zdobył już w następnym roku tytuł mistrza świata seniorów w Nagoji, pokonując w finale Japończyka Shigeo Ito. Spośród wszystkich mistrzów Europy juniorów osiemnastu z nich udało się zdobyć w jednych mistrzostwach tytuł zarówno w deblu jak i w singlu.

Czy mistrz mistrzem będzie?

niorów. Dwukrotnymi mistrzami wśród juniorów byli też: B. Burnazjan (URS) - nie odegrał większej roli wśród seniorów, V. Samsonov (URS

Medale w deblu nie mają większego przełożenia na późniejsze sukcesy w tej konkurencji wśród seniorów, szczególnie jeśli chodzi o debble międzynarodowe. Z debli narodowych duże sukcesy na arenie światowej osiągnęli mistrzowie wśród juniorów: Jugosławianie Primorac i Lupulescu (mistrzowie Europy seniorów z 1990 r i wicemistrzowie świata z 1987 r.) oraz Niemcy Fetzner i Rosskopf, którzy w trzy lata po zdobyciu tytułu najlepszego debbla Europy juniorów sięgnęli po tytuł mistrza świata wśród seniorów. Spośród medalowych debli juniorskich przetrwały jeszcze Jindrak/Schlager (AUT) i Błaszczyk/Krzeszewski. Oba, choć należą do czołowych debli w Europie, to jednak medali na ME lub MŚ nie zdobywały. Ciekawostką jest fakt, że debel, który wśród juniorów zdobył największą ilość złotych medali Waldner/Akesson (3), nie odegrał żadnej roli wśród seniorów. Akesson po pro-

Jan - Ove Waldner trzeci z kolei tytuł mistrza Europy Juniorów zdobył w 1983 r. w Malmö (foto powyżej). Teraz jest już legendą światowego tenisa stołowego.

Szwed Stellan Bengtsson (pierwszy z lewej) to jeden z niewielu, który awans do kategorii seniorów już po roku uczcił tytułem Mistrza Świata. Na zdjęciu słucha rad byłego mistrza Europy juniorów i seniorów Hansa Alsera (pierwszy z prawej).
Foto: "Pingis"

niorów będzie medalistą wśród seniorów, ale prawie każdy medalista wśród seniorów był medalistą wśród juniorów” nie bardzo daje się obronić przy analizie finalistów wszystkich 45 Mistrzostw Europy Juniorów rozegranych od 1955 roku. Takie gwiazdy światowego tenisa stołowego i mistrzowie Europy seniorów jak: Francuz Jaques Secretin, Węgrzy Gabor Gergely, Tibor Klampar i Istvan Yonyer, Jugosławianin Dragutin Surbek, Francuz J.P. Gatien większej roli w kategorii juniorów nie odegrali. Podobnie też trzykrotny mistrz Europy Szwed Mikael Appelgren i jego kolega Jörgen Persson -

- obecnie Białoruś) i Timo Boll (GER). Samsonov został w 1996 r mistrzem Europy wśród seniorów i wicemistrzem świata w 97 r. a Boll jak na razie wspiął się w rankingu światowym do pierwszej dwudziestki. Widać stąd, że większe szanse bycia mistrzem wśród seniorów mają ci, co zdobywają tytuły mistrzowskie nie tylko w ostatnim roku wieku juniorskiego. Okres przejściowy, jeśli chodzi o przyszłą karierę młodego sportowca, z kategorii juniora do seniora ma ogromne znaczenie nie tylko w tenisie stołowym. Ci, którym dano szansę i wykorzystali ją w pierwszych dwóch latach

Osiem lat temu Vladimir Samsonov (powyżej) zdobywał swój drugi tytuł mistrza Europy Juniorów. Trzy lata później był mistrzem Europy wśród seniorów a rok po tym wicemistrzem świata i nr 1 w światowym rankingu.
Foto: T.S.

Dwukrotny Mistrz Europy Juniorów Timo Boll to jeden z tych, który ma szansę osiągnąć znaczące sukcesy w seniorach. Po trzech latach wśród seniorów jest już w pierwszej dwudziestce światowego rankingu
Foto: T.S.

ME JUNIORÓW

ROK DEBEL

1955 **R.Sussman/F.-J.Wedig (GER)**
Z.Berczik/S.Ujvaari (HUN)

1956 **V.Markovic/Z.Hrbud (YUG)**
D.Kohler/H.Otto (GER)

1957 **H.Alser/S.Bengtsson (SWE)**
V.Hirsch/H.Zankl (AUT)

1958 **G.Cobirzan/R.Negulescu (ROM)**
V.Hirsch/H.Zankl (AUT)

1959 **R.Negulescu/A.Retzi (ROM)**
P.Rozsas/I.Biro (UNG)

1961 **V.Polakovic/Z.Svab (TCH)**
N.Angelescu/D.Giurgiuca (ROM)

1962 **I.Korpa/E.Vecko (YUG)**
Bodea/Retzi (ROM)

1963 **C.-J.Bernhardt/K.Johansson (SWE)**
M.Heene/G.Steinbeck (RFN)

1965 **S.Gomozkov/G.Vardanja (URS)**
Z.Cordas/D.Klevisar (YUG)

1966 **S.Gomozkov/G.Vardanja (URS)**
Z.Cordas/A.Stipancic (YUG)

1967 **U.Eglitis/G.Vardanja (URS)**
R.Fleisingen/J.Turai (TCH)

1968 **U.Eglitis/V.Zlenko (URS)**
I.Yonyer/F.Timar (HUN)

1969 **M.Orlovski/J.Turau (TCH)**
V.Ostrovsky/R.Mustafin (URS)

1970 **S.Bengtsson/T.Klarnar (SWE/HUN)**
R.Erentjuk/A.Saprykin (URS)

1971 **A.Strokatov/V.Furzov (URS)**
R.Erentjuk/A.Saprykin (URS)

1972 **A.Strokatov/V.Furzov (URS)**
S.Sarhojan/B.Burnazjan (URS)

1973 **Ch.Hafn/U.Thorsell (SWE)**
B.Burnazjan/V.Baranov (URS)

1974 **M.Cich/M.Schenk (TCH)**
A.Barden/P.Day (ENG)

1975 **A.Gronlund/M.Nilsson (SWE)**
H.-J.Nolten/R.Wosik (RFN)

1976 **A.Barden/P.Day (ENG)**
V.Schevchenko/V.Putilovski (URS)

1977 **U.Bengtsson/L.Franklin (SWE)**
E.Amplatz/A.Pokorny (AUT)

1978 **S.Crisan/G.-Z. Böhm (ROM)**
J.Pansky/A.Stefko (TCH)

1979 **M.Appelgren/A.Thunström (SWE)**
J.Jenista/Z.Steponcek (TCH)

1980 **J.-O.Waldner/J.Akesson (SWE)**
E.Lindh/N.Persson (SWE)

1981 **J.-O.Waldner/J.Akesson (SWE)**
M.Broda/V.Broda (TCH)

1982 **J.-O.Waldner/J.Akesson (SWE)**
M.Broda/V.Broda (TCH)

1983 **C.Prean/N.Mason (ENG)**
D.Kabaciński/M.Pierończyk (POL)

1984 **I.Lupulescu/Z.Primorac (YUG)**
S.Fetzner/J.Roskopf (RFN)

1985 **I.Lupulescu/Z.Primorac (YUG)**
M.Grman/J.Braun (TCH)

1986 **S.Fetzner/J.Roskopf (RFN)**
M.Grman/J.Braun (TCH)

1987 **A.Murzov/S.Vardanja (URS)**
D.Gusiev/D.Mazunov (URS)

1988 **D.Gusiev/D.Mazunov (URS)**
O.Alke/P.Franz (RFN)

1989 **T.Wosik/J.Hong (RFN)**
W.Schlager/K.Jindrak (AUT)

1990 **S.Noskov/A.Levadnyi (URS)**
T.Wosik/M.Pawlowski (RFN)

1991 **D.Gustafsson/A.Rasberg (SWE)**
V.Samsonov/M.Schalwich (URS/AUT)

1992 **L.Błaszczak/T.Krzyszewski (POL)**
Klasek/Cichak (TCH)

1993 **V.Samsonov/S. Kostner (BLR/GER)**
S.Andrianov/Fadiejev (URS)

1994 **Smirnov/Gawrilov (URS)**
K.Lengerov/Doležal (AUT/CZE)

1995 **M.Monrad/A.Smirnov (DEN/RUS)**
Filimon/V.Piacentini (ROM/ITA)

1996 **V.Piacentini/J.De Cock (ITA/NED)**
R.Tosic/I.Juzbasic (CRO)

1997 **R.Tosic/I.Juzbasic (CRO)**
T.Boll/M.Lietzau (GER)

1998 **T.Boll/N.Stehle (GER)**
M.Maze/G.Stephensen (DEN/ISL)

1999 **M.Maze/Asamoah (DEN/SWE)**
Y.Kalun/P.Fazekas (NED/HUN)

2000 **F.Moritz/G.Stephan (GER)**
D.Zwickl/C.Cioti (HUN/ROM)

2001 **D.Górák/R.Svensson (POL/SWE)**
J.Crivic/T.Japac (CRO)

GRA POJDYNCA

W.Berger (GER)
M.Granier (FRA)

R.Varadi (HUN)
A.Sirlincan (ROM)

H.Alser (SWE)
R.Jasvic (YUG)

G.Cobirzan (ROM)
H.Alser (SWE)

R.Negulescu (ROM)
P.Rozsas (HUN)

V.Polakovic (TCH)
F.Kovacs (HUN)

D.Giurgiuca (ROM)
A.Amelin (URS)

I.Korpa (YUG)
C.-J.Bernhardt (SWE)

G.Vardanja (URS)
S.Sarkojan (URS)

S.Gomozkov (URS)
G.Vardanja (URS)

U.Eglitis (URS)
G.Strelnikov (URS)

J.Turai (TCH)
T.Klarnar (HUN)

M.Orlovski (TCH)
V.Ostrovsky (URS)

S.Bengtsson (SWE)
M.Orlovski (TCH)

A.Strokatov (URS)
A.Saprykin (URS)

M.Savnik (YUG)
A.Strokatov (URS)

U.Thorsell (SWE)
D.Douglas (ENG)

B.Burnazjan (URS)
P.Stellwag (RFN)

B.Burnazjan (URS)
M.Schenk (TCH)

Z.Kalinić (YUG)
P.Day (ENG)

L.Kucharski (POL)
I.Frank (YUG)

I.Pansky (TCH)
I.Solopov (URS)

I.Ezr (TCH)
J.Berner (SWE)

N.Persson (SWE)
E.Lindh (SWE)

J.-O.Waldner (SWE)
M.Broda (TCH)

J.-O.Waldner (SWE)
J.Akesson (SWE)

J.O.Waldner (SWE)
C.Prean (ENG)

A.Mazunov (URS)
C.Prean (ENG)

C.Prean (ENG)
C.Toma (ROM)

T.von Scheele (SWE)
J.-M.Saive (BEL)

D.Cioca (ROM)
J.-M.Saive (BEL)

P.Korbel (TCH)
D.Gusiev (URS)

D.Gusiev (URS)
M.O.Driscoll (ENG)

T.Wosik (RFN)
M.Pawlowski (RFN)

S.Grujic (YUG)
R.Mrkvic (TCH)

V.Samsonov (BLR)
Gustafsson (SWE)

V.Samsonov (BLR)
Hakansson (SWE)

K.Lengerov (AUT)
T.Schröder (GER)

A.Smirnov (URS)
M.Molin (SWE)

M.Molin (SWE)
T.Boll (GER)

T.Boll (GER)
M.Molin (SWE)

T.Boll (GER)
M.Maze (DEN)

M.Maze (DEN)
B.Such (POL)

C.Cioti (ROM)
A.Robertson (WAL)

D.Górák (POL)
C.Cioti (ROM)

stu nie znalazł się w reprezentacji seniorów Szwecji.

Polacy wielu tytułów mistrzów Europy juniorów w grze pojedynczej nie wywalczyli. Nie ma więc zbytnich podstaw do analiz. Jedyny do tego roku mistrz Europy Juniorów Leszek Kucharski (1977) przebił się w kategorii seniorów, gdzie zdobył wicemistrzostwo Europy (1986) i wicemistrzostwo świata w deblu z Jugosławianinem Z.Kalinićem (1989). Wielu zawodników po zakończeniu kategorii juniorskiej znika z areny rywalizacji wśród seniorów Europy. Wielu też widać wśród rywalizujących seniorów, ale nie osiągają oszałamiających sukcesów, znajdując się w rankingu ITTF na miejscach poza ścisłą czołówką. Nie ma więc reguły, a wszelkie prognozy nie zawsze się sprawdzają. Z analizy wyników można jednak wyciągać wnioski. Jedno jest pewne - młodym seniorom ciężko jest przebić się w rywalizacji europejskiej i światowej. Wydaje się, że receptą na przyszłe sukcesy może być duża ilość prestiżowych startów międzynarodowych w pierwszych

dwóch latach wieku seniorskiego. Brak takich szans dla będących na fali młodych mistrzów Europy powoduje, że giną oni w szarzyźnie ligowej w swoich krajach. Najwięcej jednak zależy od indywidualności i przebojowości samego zawodnika.

Systemy szkoleniowe w poszczególnych krajach są różne i prowadzą w przeważającej większości do wpojenia zawodnikowi właściwej techniki i taktyki gry, a te elementy nie są decydujące w karierze zawodnika po zakończeniu wieku juniora. Ważniejsze są dwie rzeczy: właściwa polityka startowa i indywidualność gracza. Ta pierwsza w dużej mierze zależy od możliwości i umiejętności narodowych federacji. Systemy szkolenia z pewnością pomagają zawodnikom w osiągnięciu mistrzostwa sportowego, ale w wielu przypadkach zabijają w graczach indywidualność. Tylko ci, którzy potrafili wykorzystać system szkolenia dla własnego rozwoju bez utraty indywidualnego, nieszablonego stylu gry i cech osobowości osiągają znaczące rezultaty wśród dorosłych zawodników.

J.K.